

Izabela Liczmańska

Polityka rządu w zakresie wspierania działalności innowacyjnej polskich przedsiębiorstw

---

Polityka innowacyjna kształtowana przez rząd istotnie wpływa na poziom innowacyjności gospodarki, zgodnie z założonymi celami społeczno-gospodarczymi. Jednym z założeń tej polityki jest zapewnienie pomocy we wprowadzaniu nowych produktów, usług, procesów technologicznych i technik zarządzania. Zasadniczymi podmiotami polityki innowacyjnej są: przemysł, nauka i rząd. Pierwszy z nich ogrywa kluczową rolę, gdyż to on staje się aktywnym i biernym podmiotem tej polityki. Oznacza to, że z jednej strony staje się on wykonawcą jej założeń, wskutek jej oddziaływania, z drugiej zaś jest jej odbiorcą, czyli podmiotem, do którego kierowana jest polityka innowacyjna, zazwyczaj nie mając wpływu na skuteczność proponowanych w jej ramach rozwiązań. Ponadto przemysł w procesie unowocześniania gospodarki jako wykonawca stymuluje zarówno popyt, jak i oferuje podaż rozwiązań innowacyjnych, stąd jego ogromne znaczenie. Drugi podmiot tej polityki, jakim jest nauka, w wyniku komercjalizacji osiągniętych wyników prac badawczych i rozwojowych dostarcza użyteczne rozwiązania dla przemysłu, z własnej inicjatywy lub w odpowiedzi na konkretne zamówienie. Sektor nauki również podlega instrumentom polityki innowacyjnej (przemysłowej) państwa. Trzeci rodzaj podmiotu, uczestniczący w realizacji założeń

tej polityki, to rząd, który w tym wypadku pełni funkcję decyzyjną i regulacyjną, rzadziej zaś realizacyjną, np. poprzez zamówienia publiczne¹.

Polityka innowacyjna państwa jest obecnie niezbędnym składnikiem otoczenia, czyli sieci partnerów, zwłaszcza małych firm, w dziedzinie innowacji. Jej zasadniczą rolą jest, zgodnie z oczekiwaniami polskich przedsiębiorstw, pomoc w budowaniu zdolności absorpcyjnej i innowacyjnej firm oraz ułatwianie im dostępu do zewnętrznych usług na rzecz innowacji. Innymi słowy, celem polityki innowacyjnej jest obniżanie progu trudności podejmowania i realizacji innowacji, zmniejszenie stopnia ryzyka i niepewności oraz pomoc w dokonaniu optymalnego wyboru dla przedsiębiorstw wprowadzających innowacje. Polityka innowacyjna rządu kładzie zatem nacisk na środowisko, w którym działają innowacyjne firmy, będące dla nich ważnym źródłem informacji technicznych oraz zasobów niezbędnych do innowacji².

Głównym celem, jaki postawiła sobie autorka niniejszego artykułu, jest przedstawienie wpływu polityki rządu na promowanie innowacyjności polskich przedsiębiorstw.

Polityka innowacyjna rządu wobec polskich przedsiębiorstw

Polityka innowacyjna rządu podlegała w ciągu ostatnich 30 lat wyraźnej ewolucji. Dotyczyła nie tylko celów i priorytetów realizowanej polityki, stosowanych instrumentów, ale także roli państwa, zakresu i powiązań z innymi dziedzinami gospodarki oraz zmiany jej orientacji³.

---

¹ W. Janasz, *Innowacyjne strategie rozwoju przemysłu*, Szczecin 1999, s. 15.

² E. Stawasz, *Polityka innowacyjna*, [w:] *Innowacje i transfer technologii. Słownik pojęć*, red. K.B. Matusiak, Warszawa 2011, s. 198–199.

³ H. Dobrowolska-Kaniewska, *Potencjał innowacyjny i jego wykorzystanie w wybranych sektorach gospodarki Dolnego Śląska*, Wrocław 2008, s. 198–199.

Na przestrzeni lat polityka innowacyjna rządu stawała wobec ogromnej różnorodności zachowań innowacyjnych firm. Generalnie polityka ta skupiała się na dwóch grupach firm: tych aktywnych innowacyjnie, w tym zwłaszcza technologicznie, oraz słabych innowacyjnie. Obie grupy miały odmienne kompetencje i potrzeby w dziedzinie innowacji. Stosownie do tego podziału dobierane były instrumenty polityki innowacyjnej. W przypadku firm aktywnych innowacyjnie, o wysokich kompetencjach technologicznych polityka innowacyjna koncentruje się na wypracowaniu zestawu działań obejmujących węzłowe punkty powstawania innowacji, a następnie ich absorpcję przez firmy. Można tu wymienić takie działania, jak: zapewnienie firmom dostępu do prognoz rozwoju nauki i techniki, informacji o planach rozwoju gospodarczego, upowszechnianie informacji o najnowszych osiągnięciach naukowo-technicznych i ich możliwych zastosowaniach, wspieranie kooperacji firm z publicznymi instytucjami naukowymi itp.⁴

Do najistotniejszych działań rządu, przyczyniających się do poprawy warunków prowadzenia działalności innowacyjnej w Polsce, należy zaliczyć przyjęcie przez parlament rządowych projektów ustaw: o zasadach finansowania nauki, o Krajowym Funduszu Kapitałowym oraz Ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, a także realizację Narodowej Strategii Spójności na lata 2007–2013⁵.

Ustawa z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki zmienia system finansowania nauki w Polsce oraz wprowadza rozwiązania organizacyjno-prawne, które mają na celu zwiększenie nacisku na prowadzenie badań stosowanych i prac rozwojowych oraz kształtowanie aktywnej polityki naukowej, naukowo-technicznej i innowacyjnej państwa. Art. 2 i 3 tej ustawy wprowadza między innymi nowe rodzaje projektów badawczych, w szczególności projekty rozwojowe, których wyniki mają stanowić podstawę praktycznych

---

⁴ E. Stawasz, *Polityka innowacyjna...*, s. 198–199.

⁵ *Kierunki zwiększania innowacyjności gospodarki na lata 2007–2013*, Ministerstwo Gospodarki. Departament Rozwoju Gospodarki, Warszawa 2006, s. 44–45.

zastosowań w MSP oraz zwiększa nacisk na tworzenie sieci naukowych i konsorcjów⁶.

Głównym celem Ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o Krajowym Funduszu Kapitałowym jest stworzenie instrumentu kapitałowego dla wzmocnienia polskich małych i średnich przedsiębiorstw o dużym potencjale rozwoju. Głównym celem działalności Krajowego Funduszu Kapitałowego jest udzielanie wsparcia finansowego funduszom kapitałowym, inwestującym w przedsiębiorców, mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w przedsiębiorstwach innowacyjnych lub prowadzących działalność badawczo-rozwojową⁷.

Celem Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej jest wzrost konkurencyjności i innowacyjności gospodarki polskiej poprzez wzrost nakładów do sektora prywatnego oraz poprawę efektywności gospodarowania środkami publicznymi na badania i rozwój. Ustawa ta określa niektóre formy wspierania działalności innowacyjnej, w szczególności zasady i tryb udzielania kredytu technologicznego i umarzania części tego kredytu oraz zasady nadawania statusu centrum badawczo-rozwojowego. Ponadto wprowadza następujące instrumenty: kredyt technologiczny, status centrum badawczo-rozwojowego, zmiany do przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (PIT) i od osób prawnych (CIT) czy też ulgę podatkową na zakup nowych technologii. Należy tu nadmienić, że 17 lipca 2008 r. weszła w życie nowa Ustawa z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej. Nowa ustawa uszczegóławia i określa zasady wspierania działalności innowacyjnej poprzez⁸:

- udzielanie kredytu technologicznego przez banki kredytujące i premii technologicznej przez Bank Gospodarstwa Krajowego,

---

⁶ Ustawa z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki, Dz.U. 2004, nr 238, poz. 2390.

⁷ Ustawa z dnia 4 marca 2005 o Krajowym Funduszu Kapitałowym, Dz.U. 2005, nr 57, poz. 491.

⁸ Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, Dz.U. 2005, nr 179, poz.1484.

- nadawanie przedsiębiorcy statusu centrum badawczo-rozwojowego.

W latach 2007–2013 kluczowe znaczenie dla konkurencyjności i innowacyjności gospodarki miały również: Narodowa Strategia Spójności (NSS) oraz wynikające z niej rozporządzenia dotyczące Programów Operacyjnych. Celem strategicznym Narodowej Strategii Spójności było „tworzenie warunków dla wzrostu konkurencyjności gospodarki polskiej opartej na wiedzy i przedsiębiorczości, zapewniającej wzrost zatrudnienia oraz wzrost poziomu spójności społecznej, gospodarczej i przestrzennej”⁹. Do realizacji celu głównego przyczynić się miały cele szczegółowe, którymi były¹⁰:

- poprawa jakości funkcjonowania instytucji publicznych oraz rozbudowa mechanizmów partnerstwa;
- – poprawa jakości kapitału ludzkiego i zwiększenie spójności społecznej;
- budowa i modernizacja infrastruktury technicznej i społecznej mającej podstawowe znaczenie dla wzrostu konkurencyjności Polski;
- podniesienie konkurencyjności i innowacyjności przedsiębiorstw, w tym szczególnie sektora wytwórczego o wysokiej wartości dodanej oraz rozwój sektora usług;
- wzrost konkurencyjności polskich regionów i przeciwdziałanie ich marginalizacji społecznej, gospodarczej i przestrzennej;
- wyrównywanie szans rozwojowych i wspomaganie zmian strukturalnych na obszarach wiejskich.

Z kolei przyjęty przez rząd polski w 2007 r. program „Kierunki zwiększania innowacyjności gospodarki na lata 2007–2013” obejmował działania państwa mające charakter wspierający rozwój instytucji świadczących usługi doradcze i techniczne na rzecz przedsiębiorstw wprowadzających innowacje, budowanie klastrów

---

⁹ *Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia 2007–2013 wspierające wzrost gospodarczy i zatrudnienie*, Warszawa 2007, s. 40.

¹⁰ Tamże.

i partnerstw publiczno-prywatnych oraz wzmocnienie powiązań sektora nauki z gospodarką¹¹.

W celu wzmocnienia powiązań sektora nauki z gospodarką państwo przeznacza również nakłady na działalność badawczo-rozwojową. Nakłady budżetowe stanowią, obok wydatków o charakterze prywatnym, podstawowe źródło finansowania tej działalności. Państwo uczestniczy w prowadzeniu działalności B&R poprzez swoje jednostki organizacyjne, do których zalicza się między innymi państwowe centra badawcze, państwowe laboratoria, państwowe instytuty badawcze prowadzące działalność na rzecz innowacji, pod nadzorem właściwych ministerstw, stowarzyszenia naukowo-badawcze oraz narodowe akademie nauk. Jednostki te często mają znaczną autonomię w stosunku do organów władzy wykonawczej, aczkolwiek podlegają nadzorowi właściwych organów. Gdy państwo aktywnie włącza się w określoną działalność, tak od strony finansowej, jak i wykonawczej, zawsze powstaje pytanie o zakres jego uczestnictwa. W odniesieniu do działalności badawczo-rozwojowej bardzo trudno jest określić ramy dla zaangażowania państwa. Analiza systemów badań naukowych poszczególnych państw pokazuje, że zarówno forma i zakres finansowania działalności B&R ze środków publicznych, jak i sposób jej prowadzenia przez podmioty sektora rządowego są bardzo zróżnicowane, w zależności między innymi od warunków krajowych oraz pozycji międzynarodowej państwa. Warto jednak nadmienić fakt, że jedynie największe gospodarki europejskie przeznaczają relatywnie najwięcej nakładów budżetowych na badania i rozwój, wydatki państwa polskiego w tym zakresie są stosunkowo małe w porównaniu do krajów wysokorozwiniętych¹².

Państwo polskie stosuje różne instrumenty wsparcia działalności badawczo-rozwojowej, co oczywiście przekłada się na poziom innowacyjności przedsiębiorstw. Dobrym przykładem są opracowane i wdrożone zachęty podatkowe, które uznaje się za prostszy instrument wsparcia tej działalności niż bezpośrednio finansowanie przez

¹¹ H. Dobrowolska-Kaniewska, *Potencjał innowacyjny i jego...*, s. 199.

¹² M. Korolewska, *Wspieranie działalności badawczo-rozwojowej przez państwo*, www.orka.sejm.gov.pl, 13.11.2014.

państwo z nakładów budżetowych działalności badawczo-rozwojowej. Do skutecznego stosowania zachęt podatkowych w tym zakresie nakłania także polityka Unii Europejskiej. Stąd coraz więcej państw członkowskich dostosowało lub wprowadziło zachęty podatkowe na rzecz badań i rozwoju w celu zwiększenia inwestycji na tym polu. Obecnie są one stosowane w 15 państwach członkowskich jako część zróżnicowanego pakietu instrumentów pomocy publicznej. Istnieje zatem duża różnorodność rozwiązań dotyczących zachęt podatkowych na rzecz działalności badawczo-rozwojowej wśród państw członkowskich. Formy tych zachęt zależą od ogólnej polityki podatkowej państwa, struktury przemysłu czy działalności sektora prywatnego w dziedzinie badań i rozwoju. Najczęściej spotykanymi instrumentami zachęt podatkowych, ukierunkowanych na działalność B&R, są ustanawiane w podatkach dochodowych ulgi podatkowe, które pozwalają na odliczenia od dochodu albo na odliczenia od kwoty podatku, w odniesieniu do nakładów poniesionych na badania i rozwój, a także odroczenia płatności podatku. Przeważnie przybierają one formę zgody na przyspieszoną amortyzację¹³.

Rola państwa skupia się zatem z jednej strony na stymulowaniu prywatnych nakładów na działalność badawczo-rozwojową (B&R) przez system subsydiów oraz zachęt podatkowych. Z drugiej zaś państwo może także prowadzić niezależnie i finansować badania, korzystając z publicznych laboratoriów i uniwersytetów. Należy tutaj podkreślić, iż obecność sektora publicznego w postaci publicznych laboratoriów oraz uczelni wyższych w grupie podmiotów prowadzących działalność badawczo-rozwojową jest konieczna i wynika z potrzeby realizacji w sferze badań i rozwoju także badań niezorientowanych na zastosowanie w praktyce bądź takich, których zastosowanie przyniesie korzyść ogólnospołeczną. W szczególności badania podstawowe, choć zwiększają ogólne zasoby wiedzy, są podejmowane bez nastawienia na bezpośrednie praktyczne zastosowanie lub użytkowanie i jako takie nie znajdują się w obszarze zainteresowania ze strony sektora prywatnego¹⁴.

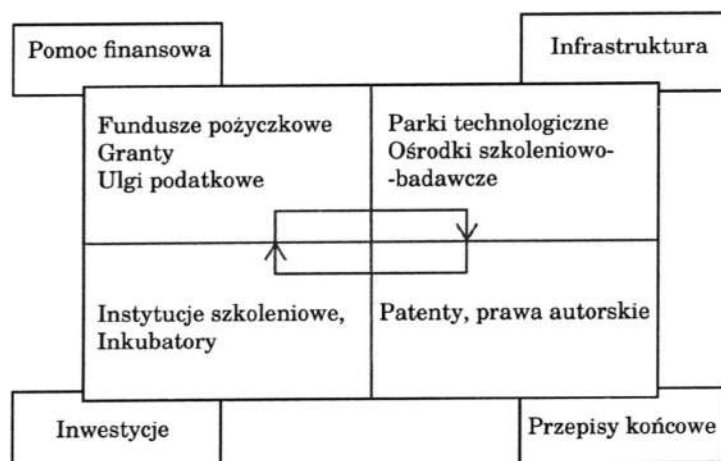
---

¹³ Tamże.

¹⁴ Tamże.

Dążąc do usystematyzowania powyższych kwestii, należy podsumować charakter instrumentów realizacji polityki innowacyjnej państwa. Mają one przede wszystkim aspekt prawny, finansowy, instytucjonalny, infrastrukturalny, strukturalny i handlowy. Te pierwsze dotyczą przepisów prawnych, zwłaszcza o kontroli monopolu i ochrony własności intelektualnej. Instrumenty finansowe to przede wszystkim granty, dotacje, pożyczki, kredyty, gwarancje i poręczenia oraz ulgi podatkowe. Z kolei instrumenty instytucjonalne to wszelkie instytucje szkoleniowe czy inne umożliwiające transfer technologii bądź wymianę doświadczeń. Natomiast te o charakterze infrastrukturalnym to przede wszystkim parki technologiczne, inkubatory przedsiębiorczości czy centra innowacji i transferu technologii. Instrumenty strukturalne przyjmują najczęściej formę programów edukacyjnych oraz badawczych krajowych i międzynarodowych. Ostatni rodzaj instrumentów realizacji polityki innowacyjnej państwa ma z kolei charakter handlowy i obejmuje umowy handlowe, cła, subsydia eksportowe, kontyngenty itp.¹⁵

Na schemacie 1 przedstawiono wybrane narzędzia państwa wspierające innowacyjność.

Schemat 1. Wybrane narzędzia państwa wspierające innowacyjność

Źródło: J. Przychodzeń, *Realizacja polityki w zakresie wspierania innowacyjności w Polsce w okresie ostatniego kryzysu finansowego*, „Management and Business Administration. Central Europe” 2013, No. 2, Vol. 21, s. 109.

¹⁵ H. Dobrowolska-Kaniewska, *Potencjał innowacyjny i jego...*, s. 198–199.

Instrumenty wsparcia powinny być skierowane nie tylko do dużych firm, ale przede wszystkim do małych, o niskim poziomie innowacyjności, stanowią one bowiem najliczniejszą grupą przedsiębiorstw. Ich niski poziom innowacyjności wynika z wielu przyczyn, poważnym problemem są trudności z monitorowaniem postępu technicznego, szybkiej reakcji na zmiany oraz regularnej odnowy produktów i procesów. Do najważniejszych instrumentów wsparcia ze strony państwa należy tutaj m.in. wspomaganie rozwoju infrastruktury instytucjonalnej transferu technologii (w postaci agencji transferu technologii, centrów innowacji, inkubatorów przedsiębiorczości itp.), a także upowszechnianie informacji, subwencjonowanie edukacji i szkoleń, opłacanie zatrudnienia w firmach pracowników o wysokich kwalifikacjach, ułatwianie wchodzenia firm do przedsięwzięć kooperacyjnych, stymulowanie zapotrzebowania małych firm na innowacje i pomoc w jej realizacji poprzez różnego rodzaju wsparcie finansowe (ulgi inwestycyjne i podatkowe, preferencje kredytowe), kompleksowe programy pomocowe. Wykorzystanie tych instrumentów jest jednak niewystarczające ze względu na brak wiedzy czy dostępu do informacji o możliwych instrumentach wsparcia w tym zakresie¹⁶.

Ponadto czasy ostatniego spowolnienia gospodarczego sprzyjają wprowadzeniu zasadniczych zmian w polskiej polityce wspierania innowacji, zarówno w sensie systemowym, jak i ekonomicznym. Zmiany te mają złożony charakter, obejmują sporą liczbę rozproszonych podmiotów i instrumentów. Obecnie polityka państwa skupia się na rozszerzaniu zadań administracji, która już nie tylko wyznacza strategiczne kierunki rozwoju innowacji, tworzy sprzyjające otoczenie regulacyjne czy wybrane dziedziny za pomocą instrumentów finansowych, ale także coraz częściej podejmuje działania pośredniczące w kontaktach między firmami. Wprowadza się także między innymi skuteczne ekonomicznie mechanizmy kontroli wydatków publicznych. Efektem tych zmian jest wzrost znaczenia Narodowego Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowego Centrum Nauki we wspieraniu rozwoju innowacji w Polsce. Instytucje te są podległe Mi-

---

¹⁶ Tamże, s. 198–199.

nisterstwu Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W obrębie administracji publicznej kluczową rolę w rozwoju i promowaniu innowacyjności w Polsce odgrywa także Ministerstwo Gospodarki, szczególnie przez podległą mu Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości i Agencję Restrukturyzacji Przemysłu oraz placówki badawczo-rozwojowe, a także Urząd Patentowy oraz Urząd Zamówień Publicznych. Nie bez znaczenia – z punktu widzenia rozwoju innowacji – jest również działalność pozostałych ministerstw, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej czy Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji¹⁷.

Rezultaty polityki rządu na rzecz innowacyjności polskich przedsiębiorstw

Analiza wyżej wymienionych dokumentów rządowych oraz raportów organizacji pozarządowych wykazała, że polityka państwa wspierająca działalność innowacyjną jest obecnie w czasie głębokiej transformacji. Efekty tej polityki są niewystarczające, a kolejne dokumenty strategiczne nie przekładają się na rzeczywistość¹⁸.

Polityka rządu w zakresie wspierania innowacyjności polskich przedsiębiorstw przyniosła zatem następujące rezultaty¹⁹:

1. pod względem innowacyjności przemysłu polskie przedsiębiorstwa zajmowały w 2010 r. w Unii Europejskiej dopiero 24 miejsce na 27 krajów Wspólnoty;
2. relacja nakładów na działalność innowacyjną przedsiębiorstw do wartości ich sprzedaży w latach 2007–2010 oscylowała w granicach zaledwie 2%, co trudno wytłumaczyć wyłącznie ostatnim spowolnieniem gospodarczym;

---

¹⁷ M. Bukowski, A. Szpor, A. Śniegocki, *Potencjał i bariery polskiej innowacyjności*, Warszawa 2012, s. 5.

¹⁸ J. Przychodzeń, *Realizacja polityki w zakresie wspierania innowacyjności w Polsce w okresie ostatniego kryzysu finansowego*, „Management and Business Administration. Central Europe” 2013, No. 2, Vol. 21, s. 116.

¹⁹ Tamże.

3. do negatywnych zjawisk należą także słaba efektywność akademickich centrów transferów technologii oraz niewielki udział środków publicznych w finansowaniu działalności innowacyjnej przemysłu;
4. wydatki państwa na badania i rozwój są niewystarczające, co przedkłada się na niższy poziom innowacyjności polskich przedsiębiorstw;
5. obecny stan należy uznawać ciągle za wyjściowy dla rozwoju działalności innowacyjnej w najbliższych latach. Rozszerzono zadania administracji, która coraz częściej podejmuje dodatkowe działania, takie jak pośredniczenie w kontaktach między firmami;
6. tworzona obecnie baza infrastrukturalna, organizacyjna i kadrowa dla wsparcia rozwoju innowacyjnej przedsiębiorczości powinna przynieść wymierne efekty, ale dopiero w perspektywie kilkuletniej;
7. polityka wspierania innowacyjności w Polsce realizowana jest głównie przez ośrodki innowacji i przedsiębiorczości, których ogólna dynamika rozwoju, pomimo że nie jest wysoka, to cały czas ma charakter dodatni;
8. optymizmem napawają w szczególności profesjonalizacja i rozwój parków technologicznych stanowiących najlepszą formę wspierania innowacyjności;
9. istotne znaczenia mają ogromne środki finansowe Unii Europejskiej przeznaczane na rozwój wyspecjalizowanych usług proinnowacyjnych, nowych technologii oraz budowę gospodarki opartej na wiedzy;
10. polskie przedsiębiorstwa mają trudności w wykorzystywaniu dostępnych instrumentów wsparcia państwa w zakresie działalności innowacyjnej;
11. Trudności w wykorzystaniu dostępnych instrumentów wsparcia wynikają z braku wiedzy na ich temat.

Podsumowując powyższe rezultaty polityki rządu na rzecz wsparcia innowacyjności polskich przedsiębiorstw, należy stwierdzić, że w obecnych latach nastąpił wzrost znaczenia innowacji oraz technologii w procesach trwałego wzrostu i rozwoju gospodarczego kraju.

Niewątpliwy stał się fakt, że zdolność do tworzenia i absorpcji innowacji w naszym kraju jest zdeterminowany nie tylko przez czynniki wewnętrzne, wynikające z posiadanych zasobów i zdolności do ich uruchomienia, ale również przez czynniki zewnętrzne, w tym związane ze wsparciem innowacyjnym państwa. Całokształt powiązanych ze sobą czynników instytucjonalnych i strukturalnych ma wpływ na generowanie, selekcjonowanie i wchłanianie różnego rodzaju innowacji. Ważnym aspektem innowacyjności polskich przedsiębiorstw jest zatem jasne wyznaczenie zakresu polityki gospodarczej państwa jako sieci wzajemnie powiązanych podmiotów gospodarczych i instytucji warunkujących synergiczne efekty współpracy, ale przede wszystkim optymalne wykorzystanie dostępnych instrumentów wsparcia państwa w zakresie polityki innowacyjnej.

Izabela Liczmańska

Government policy to support innovative activities of Polish companies

Innovation policy plays an important role in the innovation of Polish companies. The main objective of this article is to present the importance of government policy in promoting innovation within Polish enterprises and companies. To accomplish the main objective was to contribute specific objectives, which were present tools for the implementation of the innovation policy by the state companies, and the results of their implementation.

This article consists of two parts, the theoretical, in which the author presents the scope of implementation of government policy tools to support innovation of Polish companies, and empirical, which offers a description of results of this policy's implementation.

Results of implementation of the state policy in the field of innovation of Polish companies provide proof of the article's thesis that the state policy has a significant impact on the level of innovation in Polish companies.